

bragt hos private under vedvarende Tilsyn af en Statsanstalt eller af en af Staten godkendt Anstalt, for opfyldt, naar den blinde var under Tilsyn af Blindeinstituttet eller en af de to af Staten anerkendte Arbejdsanstalter for blinde, medens man ikke vilde lægge Vægt paa den anden Forudsætning og Betingelse, at han eller hun var anbragt i Pleje hos private. Ingen af de private Anstalter kunde imidlertid paa tage sig et saadant regelmæssigt Tilsyn, der strakte sig over hele Landet, og Forhandlingerne med Blindeinstituttet, der efter Ministerens Udtalelser i det andet Ting strakte sig over hele Aaret 1912 og et Stykke ind i 1913, endte med, at Instituttet kun kunde udføre dette Hverv ved Skabelsen af en helt ny embedsmæssig Institution, der vilde medføre stor Bekostning. Saa opgav man til sidst denne Udvej, Forsøget paa at udvide Fattiglovens § 61 til ved en Fortolkning at kunne omfatte ogsaa saadanne blinde, der ikke var anbragte i Anstalter eller i kontrolleret Familiepleje, og jeg tror, at dette var heldigt. Vilde Administrationen, om end i den allerbedste Hensigt, bortfortolke for en enkelt Parts, de blindes, Vedkommende, de i § 61 bestemt formulerede Betingelser, saa vilde dette dog vistnok let kunne medføre Vanskeligheder sidenhen under Lovens fremtidige Anvendelse. Det vilde blive vanskeligt overfor forekommende enkelte Tilfælde at kræve Betingelserne for kommunal Understøttelse uden Fattighjælps Følger opretholdt overfor døvstumme, vanføre o. s. v., medens man saa bort fra Betingelserne, stillede dem noget i Baggrunden, som det hedder i Lovforslagets Motiver, for de blindes Vedkommende, naar dog den omhandlede § 61 siger nøjagtigt det samme om dem alle, opregner dem samlede og ikke gør nogen Undtagelse eller Forskel. Dette kunde vist medføre adskillige Vanskeligheder, og det vilde ikke kunne undgaa at faa et vist Skær af Vilkaarlighed, naar denne Forskel kun opretholdtes ved en administrativ Afgørelse, et ministerielt Ja i det ene Tilfælde, medens der i alle andre Tilfælde svarede Nej, og naar selve Loven, som sagt, ingen Forskel kendte. Det er derfor sikkert heldigt, at man nu efter de langvarige Overvejelser og Forsøg

paa at finde en Udvej for en administrativ, mildnende eller udviskende, Fortolkning af § 61 har vendt sig til den naturlige Udvej at ændre denne Paragraf endnu en Gang som ved tidligere Lejligheder i human Retning, denne Gang til Fordel for de blinde. Det er sikkert langt bedre, at det er Lovgivningsmagten, der bestemmer og afgør, at der kan være god Grund til at stille de blinde noget gunstigere i det omhandlede Forhold end de øvrige i § 61 opregnede lidende, end at det sker gennem en ministeriel Fortolkning, der altid vil beholde et vist Præg af Vilkaarlighed.

Ved den nu foreslaaede Ændring af § 61 i Fattigloven deles, som ærede Medlemmer vil have set, Paragraffen i to Bestemmelser. Først anføres den gamle, at de Omkostninger, der udredes af Kommunen til blinde, vanføre, Idioter o. s. v., der er anbragte paa Statsanstalter eller i kontrolleret Familiepleje, ikke betragtes som Fattighjælp. Men derefter udsøndres de blinde ved en ny Bestemmelse, der siger, at det heller ikke er Fattighjælp, hvad Kommunen yder til de blindes Understøttelse, selv om en saadan Anbringelse ikke finder Sted. Her stilles saa kun en Betingelse, at den paagældende opfylder Alderdomsunderstøttelseslovens Værdighedsbetingelser. Dernæst er der en Bestemmelse om, at den Understøttelse, som en saadan blind tidligere har modtaget under disse Forhold, og som altsaa før har haft Fattighjælps Følger, kan eftergives, saaledes at han straks indtræder i de fulde statsborgerlige Rettigheder og straks kan faa Alderdomsunderstøttelse, hvis han er fyldt 60 Aar, eller kan faa den, saa snart han naar denne Alder. Det sidste er for saa vidt mere til Fordel for Kommunen, der herved faar Halvdelen af sine Udgifter refunderet af Statskassen, end for den blinde, men det har dog sin store Betydning, at den blinde ogsaa her bliver ligestillet med alle andre Borgere, selv om han paa Grund af sin Blindhed tidligere har maattet modtage offentlig Understøttelse. Ved denne Ændring af § 61 slipper man altsaa ogsaa for det planlagte embedsmæssige Anstalts-tilsyn, der jo nærmest skulde være en Formalitet, der kunde lette eller muliggøre den ønskede Fortolkning, men som, saaledes som det er bekendt, af de blinde selv